

Quads ronken op Kreta

Door AUKE KOK

We hadden iets gemeen, Patricio en ik. Een hang naar zon, lekker eten en - vooral dat - een afkeer van quads. Zij het dat ik min of meer toevallig in 'Quad City' was beland en snel weer zou vertrekken, en dat Patricio zich de ronkende vehikels nog lang moest laten welgevalen. Ik kende deze vierwielige motoren eerlijk gezegd nog niet, maar dat zal met mijn leeftijd te maken hebben. De berijders van de quads - althans op Kreta - waren twintigers met een voorliefde voor half ontbloot rondscheuren met een brede grijns onder een

Quad op het strand. Foto AFP

namaak-Ray-Ban, liefst schreeuwend en dronken en een meisje achterop. En laat het restaurant van Patricio nou net langs hun route liggen.

Hij begreep best dat wij ons tafeltje vlak langs de weg onmiddellijk inruilden voor een plek vlakbij de keuken: zonder veel uitzicht maar ook zonder het gevoel ieder moment onder het wiel van een quad te zullen belanden. Patricio, 41, een Nederlander met Spaans, Italiaans en Grieks bloed, zou het zelf ook doen. Als hij zijn eigen gelegenheid überhaupt nog zou be-

zoeken. Want daar stond hij: tussen zijn keurig gedekte maar grotendeels lege tafels, het gepoetste bestek roerloos naast de borden. De mensen bleven weg en Patricio kon ze nauwelijks ongelijk geven. Tien jaar geleden kuierden de toeristen nog gemeedelijk op hun slippers over deze smalle weg van Malia naar Stalida, langs de noordkust van Kreta. Daarom durfde hij het aan een restaurant met de pretentieuze naam Cordon Bleu op te zetten. Nu waagt haast niemand zich die weg nog op, als de dood te worden overreden door twintigers die het verschil niet kennen tussen Playstation en het ware leven.

Het accent van de klandizie in Malia is verschoven van Nederlandse gezinnen naar Engelse tieners en twintigers. De uitbaters in de directe omgeving van Cordon Bleu spreken er schande van. De uitbaters enkele honderden meters verderop, rechtsaf bij McDonald's, doen het tegendeel. Die spinnen garen in een orgie van brommers, voetbalschermen, popmuziek, games en drank: alles spotgoedkoop en - maar gqed, smaken verschillen - lelijk. De bezoekers gieten zich vol met cocktails.

Menige juniortoerist wordt later op de avond lijkleek afgevoerd per ambulance.

Ook op het terras van Cordon Bleu hoor je veel sirenes. Altijd van ziekenauto's, nooit van politie. De laatste zomers vallen hier tientallen gewonden en verscheidene doden, weet Patricio. Simpel gevolg van I twintigers die laveloos de hoek omzeilen I met een snelheid die geen rekening houdt met voetgangers. Toen de restauranthouder de lokale autoriteiten verzocht om een quadverbod na zeven uur 's avonds, werd hij uitgelachen. Kennelijk, dacht hij, is er een 'maffia' die deze anarchie van twintigers in stand houdt om er beter van te worden. Niets aan te doen.

Dus moet Patricio met zijn tijd mee. Dat wil zeggen: zijn restaurant verkopen en omschakelen naar pizza's en hamburgers. Ik wens hem sterkte en neem afscheid. Nog een keer kijk ik om. Achter een blauwe wolk van uitlaatgassen meen ik hem te zien staan, leunend over een leeg tafeltje. Ja, hij is het. Hij lacht me toe - een man met karakter. I

Gerrit Komrij is een weekje met vakantie